

РЕШЕНИЕ

№ 24418

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **5877** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10а от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.
Образувано е по жалба от 11.05.2026г. от М. Б., гражданка на Република И., [дата на раждане] в Д., чрез адвокат Д. Х. Д.- АК-В. Т., срещу отказ от 23.04.2026г. за издаване на виза Д на Завеждащ „Консулска служба“ в Консулска служба в Посолството на Република България в Д., И. по заявление на М. Б. от 18.03.2026г. на основание чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ.

Жалбоподателката счита, че отказът е незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди се, че е нарушено правото и на личен живот по чл.8 ЕКПЧОС. Твърди, че е неясно въз основа на какви данни е възприет извода на административния орган, че „при проверка на адреса е установено, че там са регистрирани повече от допустимия брой лица, които могат да живеят там“. Твърди, че никой не е посещавал имота, като сочи, че наемодателят не живее в имота. Твърди, че жалбоподателката е принудена да се защитава срещу неясни и абстрактни доводи и аргументи за отказ, което накърнява правата и. По същество моли отказът да бъде отменен, като претендира и разноските по делото.

Ответникът- Завеждащ „Консулска служба“ в Консулска служба в Посолството на Република България в Д., И., редовно призован за съдебно заседание, не се явява, респ. не взема становище по делото.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 18.03.2026 г. (л. 12) жалбоподателката М. Б., гражданка на

Република И., [дата на раждане] в Д., е подала в Консулска служба в Посолството на Република България в Д., И., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д. В заявлението жалбоподателката е посочила целта на пребиваването- работа като търговски представител, професия-управител в СКРЪБКС И. ПРАЙВЕТ Л., посочен е адрес на пребиваване в България-гр. В. Т., [улица] вх.В ет.5 ап.15, както и че пътните и дневните и разходи ще бъдат покрити от собствени средства в брой.

Към заявлението са приложени: мотивационно писмо, сертификат №754/05.03.2026г., видно от който М. Б. е търговски представител на СКРЪБКС И. ПРАЙВЕТ Л., декларация от И. С., че предоставя адрес на пребиваване на М. Б. на адрес [населено място], [улица] вх.В ет.5 ап.15 с площ 59.13 кв.м., договор за ползване на недвижим имот /без дата/, свидетелство за съдимост, застраховка, резервация за полет, банково извлечение.

В хода на административното производство е осъществена съгласувателна процедура по заявление на жалбоподателя с ДАНС, при което, видно от писмо на стр.66 по делото, е изразено положително становище, като е посочено, че становището на ДАНС не обвързва останалите компетентни органи, участващи в съгласувателната процедура.

Изискано е и становище от дирекция „Миграция“ при МВР, които са изпратили становище да бъде отказано издаването на виза /л.67 и сл./ с приложена докладна записка, видно от която на 25.03.2026г. е извършена проверка в масивите на МВР и REGIX, като е установено, че са адресно регистрирани на адреса [населено място], [улица] вх.В ет.5 ап.15 с площ 59.13 кв.м. четирима български граждани и един турски гражданин. Отделно се сочи, че на 08.04.2026г. полицейски инспектор В. Г. е разговаряла по телефона с И. С., която категорично е отказала да окаже съдействие да се извърши проверка на място на адреса с цел да се установи колко лица пребивават в имота, предвид четирите регистрирани и о подадени документи за още двама за същия адрес. В приложената докладна записка-л70, е направен извод за фиктивност на адреса.

С оспорвания в настоящото производство акт от 23.04.2026г. Завеждащ „Консулска служба“ в Консулска служба в Посолството на Република България в Д., И. е отказал издаване на виза Д на по заявление на М. Б. от 18.03.2026г. на основание чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ. Посочено е, че „при проверка на адреса е установено, че там са регистрирани повече от допустимия брой лица, които могат да живеят“

От ответника е представена заповед №19/23.09.2025г. на посланика в Посолството на Република България в Д., И., видно от която Г. Г. като КДЛ съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение 7 към чл.34 ал.3 на НУРИВОВР и по Приложение 6 към чл.32 от Визовия кодекс. Отделно от това е издадена заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, сочи се нарушение на правата по ЕКПЧ, макар и бланкетно. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Не се спори по делото, че в случая отказът е издаден от компетентен орган- С. П. като ЗКС в Посолството на Република България в Д., И.- видно от представена заповед №19/23.09.2025г. на

посланика в Посолството на Република България в Д., И., С. П. като ЗКС съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение 7 към чл.34 ал.3 на НУРИВОВР и по Приложение 6 към чл.32 от Визовия кодекс и заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма- спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК и направените възражения в жалбата в тази насока са неоснователни. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал едно от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

При преценка на наличните доказателства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване в Република България, с което са осъществени предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Вярно е, че в представеното становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) е изразено положително становище, но от писмо от дирекция "Миграция" МВР, респ. заверено копие на приложеното по делото становище на Началник група „Миграция“ при ОД МВР-В. Т. и приложената докладна записка, се установява, че е правилен и обоснован извода на административния орган, че по делото не е доказано, че целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни, тъй като макар жалбоподателката да не е идентифицирана като заплаха за националната сигурност, тя попада в хипотезата на чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ, тъй като при извършена проверка е установено, че на посочения от нея адрес са регистрирани пет лица и още двама са подали документи за същия адрес. Отделно от това собственикът на имота е отказала да се извърши проверка на мястото, за да се види дали са налице

спални помещения и други условия за пребиваване на посочения брой лица. Отделно от това, по делото не са ангажирани договори с физически или юридически лица, чрез които да се доказва целта на пребиваване –развиване на дейност като търговски представител. Сключването на договор за наем за определен имот, само по себе си, не доказва заявената цел. Настоящият съдебен състав намира възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя за неоснователни, тъй като, действително отказът за виза Д пречи на лицето физически да пребивава в Република България, но в случая липсват каквито и да доказателства за настояща или предстояща дейност на дружеството в България, на което жалбоподателката е търговски представител. Липсват доказателства за делови, търговски, социални, културни или други връзка със страната ни. Установените обстоятелства навеждат на извода, че жалбоподателката не е доказала достоверно целта на заявеното пребиваване.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по-скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ.

Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Според настоящият съдебен състав жалбоподателката не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип "D".

В този смисъл Решение № 2280/2025 г. по адм. д. № 8436/24 г. по описа на ВАС, Решение №3456/2023 г. по адм. д. № 811/2023 г. по описа на ВАС.

По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявеното срещу него оспорване. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от

АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 21-ви състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 11.05.2026г. от М. Б., гражданка на Република И., [дата на раждане] в Д., срещу отказ от 23.04.2026г. за издаване на виза Д на Завеждащ „Консулска служба“ в Консулска служба в Посолството на Република България в Д., И. по заявление на М. Б. от 18.03.2026г. на основание чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: